

[Kirsten Madsen]

kunder, de sultende folkemasser i Europa. Ganske vist er det ingen EF-institution, præsident Jacques Attali driver fra marmorpaladset i London, men størstedelen af midlerne kommer fra Det Europæiske Fællesskab, og også socialdemokratiske medlemmer af EF-Parlamentet truer med at afsætte den ødsle solkonge i Babelstårnet.

Der svines med pengene; det oprindelige hovedkvarter i London blev forkastet, efter at man havde bekostet 180 mio. kr. på det, og i stedet flyttede man til en fornemmere adresse med samlede udgifter på 1½ mia. kr. til indretning og ombygning. Der vrænges på næsen ad gammelt marmor, og det bliver fjernet, hvorefter man beklæder 12 etager med nyt og finere marmor til en pris af 25 mio. kr., og samtidig indrettes der 9 spisesale og ansættes franske chefkokke for at betjene 600 medarbejdere.

En kontorassistent i paladset lønnes med 450.000 kr. uden skattefræk, og årslønnen for de 46 direktører er i snit 1 mio. kr., også skattefrit. Ifølge dagspressen har selve præsidenten for Babelstårnet, Jacques Attali, 2,4 mio. kr. skattefrit om året med alt betalt ved siden af, bl.a. 4 mio. kr. om året til eget privatfly, der skal fragte ham ud til kunderne i det nødlidende Østeuropa, som han endnu ikke har haft al verdens tid til at betjene. Babelstårnet bliver især holdt oppe af EF-midler og derigennem danske skatteyderkroner på op mod 1 mia. kr. fra Danmark alene.

Men Jacques Attali er ikke ene om at frådse. Danmarks mand i Østbanken, Lars Tybjerg, som er en af de 46 direktører, hæver ifølge Ekstra Bladet fra den 12. maj 780.000 kr. i årsløn efter skat plus 180.000 kr. i pensionstilskud, og der er lidelsesfæller i samme lønklasse som Tybjerg, som døjer med at finde ud af, hvordan de skal få brugt pengene på sig selv.

Østbanken i London har som sin eneste opgave at lindre nøden bag det forhenværende Jerntæppe, men det er på tide, at vi danskere bidrager til, at denne skandalebank stoppes. Og i dag står vi altså her i det danske Folketing og behandler beslutningsforslag nr. B 97, der omhandler Danmarks ratifikation af ændring af protokollen vedrørende vedtægterne for Den Europæiske Investeringsbank – Østbanken – med henblik på at bemyndige Styrelsesrådet til at oprette en europæisk investeringsfond. Det er uacceptabelt, at man vil udvide

protokollen vedrørende Den Europæiske Investeringsbank med en artikel, der giver banken ret til – uanset en anden artikel i vedtægterne – at deltage i forvaltningen af investeringsfonden og bidrage til dens tegnede kapital. Det betyder ganske enkelt, at man ændrer de oprindelige vedtægter til, at det ikke længe er et krav, at banken skal sikre sine indkomster i forbindelse med fonden.

Fremskridtspartiet vil ikke medvirke til øgede muligheder for, at denne skandalebank får yderligere midler, som kan bortødsles, og vi vil undersøge i udvalgsarbejdet, om der er nogle områder, der kan rettes op på, så dette frådseri stoppes, f.eks. med kontrolforanstaltninger eller på anden måde.

Desuden må jeg give SF ret i, at bankens formål ligger meget tæt på fondens formål, så jeg kan ikke se, at der er nogen idé i at oprette endnu et skandaleombrust sted, hvor der kan ødsles med danske skatteydermidler, selv om man siger, at det kun er ca. 25 mio. kr. om året. Jeg synes, det er rigeligt, at vi allerede har ydet over 1 mia. kr. til denne bank og dens personale, og grunden til, at man ønsker denne fond, er jo blot, at Attali ønsker at øge sin stab fra 700 til 850.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil bare af hensyn til historien gøre opmærksom på, at dette her ikke har ret meget med Østbanken at gøre; det er faktisk en helt anden bank, vi diskuterer. Og ellers skal jeg ikke kommentere fru Kirsten Madsens indlæg, men blot få debatten tilbage på sporet igen og sige, at CD bestemt kan støtte ratifikationen af denne traktat; for os at se er det et af de vigtigste tiltag.

Noget af det, vi lærte af Maastricht- og Edinburghdiskussionerne, var vel, at en væsentlig del af det EF-samarbejde, der skal foregå i de kommende år, drejer sig om at få sat hjulene i gang og gøre det tydeligt i dagligdagen, at EF er til fordel for Europas borgere. Vi tror, at denne styrkelse af den indre struktur og hjælpen til store og mellemstore virksomheder osv. kan være med til at gøre EF-samarbejdet mere jordnært og dermed vise befolkningen – når vi lidt længere fremme i dette århundrede eller måske i begyndelsen af det næste igen skal have den store, brede, generelle EF-diskussion – at EF faktisk er et redskab, der kan